

במלאת שנה למות הקדושים של שעבאן אחמד אל-דלו (2004-2024)

אחים ואחיות בפלסטין וכל מי שעומד לצידנו נגד העריצות,

היום אנו מציינים שנה למות הקדושים של **שעבאן אחמד אל-דלו**, בן של עזה, חפיז של הקוראן, צעיר מבריק וטוב לב. הוא היה אמור להיות איתנו עכשיו, חוגג את יום הולדתו ה-21. היינו אמורים לחגוג את כניסתו לבגרות, את לימודיו, את חלומותיו. במקום זאת, אנו מתאספים באבל – כי הוא נתלש מאיתנו בכוח, נלקח מהחיים על ידי הפושעים המרושעים ביותר שדרכו אי פעם על פני האדמה הזו.

בליל ה-14 באוקטובר 2024, השמיים מעל בית החולים של מרטיני אל-אקצא בערו באדום של אש. אוהלים ששימשו מקלט לעקורים, משפחות שחשבו שמצאו מחסה תחת החוק הבינלאומי, הפכו לתנור. ובתוך אחד מהאוהלים האלה שכב שעבאן, מתאושש מפציעות, מחובר לעירוי, ואמו יושבת לצידו. ההתקפה הפכה את מקלטם לכלוב של אש. אביו מיהר אל הלהבות, גורר ילדים החוצה כשגופו שלו נשרף, אך לא הצליח להגיע לבנו הבכור. אחיו ניסה לפרוץ דרך קיר הלהבות, אך נמשך לאחור. וכאשר התופת בלעה אותו, המעשה האחרון של שעבאן לא היה של פחד, אלא של אמונה: הוא הרים את אצבעו בשהאדה, מכריז על אחדות האל כשחזר אליו. גם אמו נבלעה בלהבות כשזחלה דרכן, גופה שבור. ארבעה ימים לאחר מכן, אחיו הקטן עבד אל-רחמן הצטרף אליהם במות הקדושים.

אלה לא היו תאונות. אלה לא היו טרגדיות של הטבע. אלה היו פשעים מכוונים, שבוצעו על ידי כיבוש שהפציץ בתים, בתי ספר, מסגדים ובתי חולים, ואז העז לקרוא לטבח הילדים "הגנה עצמית". הם רצחו את שעבאן כשהיה פצוע בחצר בית חולים. הם גנבו את חייו, ואיתם את העתיד שחלם עליו – ברפואה, בהנדסה, בשירות למשפחתו ולעמו.

ואיזה חיים הוא חי, אפילו ב-19 שנים קצרות בלבד. שעבאן שינן את הקוראן כילד, מאיר את משפחתו בגאווה. הוא הצטיין בבית הספר, השיג **98% בבחינות התווג'יה**, ופתח את הדלתות לכל מסלולי הלימוד. הוא חלם להפוך לרופא, אך כאשר העוני סגר את הדלת הזו, הוא המשיך ללמוד הנדסת מחשבים באותה מסירות. אפילו במהלך המלחמה, הוא סירב לוותר על חינוכו – צעד מרחקים ארוכים תחת רחפנים ופגזים כדי למצוא גישה לאינטרנט, מתחבר לשיעורים בעיצומו של ההפצצות.

הוא לא היה רק תלמיד, אלא בן של חובה. כבן הבכור, הוא נשא את נטל משפחתו. הוא תרם דם כאשר בתי החולים בעזה התרוקנו. הוא הקליט קריאות בערבית ובאנגלית, קורא לעולם לראות, להקשיב, לפעול. הוא אמר: **"הייתי חולם חלומות גדולים, אבל המלחמה הרסה אותם, גרמה לי לחלות פיזית ונפשית"**. ובכל זאת, אפילו בייאוש, הוא המשיך לחלום – לא עבור עצמו, אלא עבור משפחתו, עבור עזה, עבור מחר שלא הגיע מעולם.

אחיו מוחמד קרא לו "התומך שלי, החבר שלי, המלווה שלי". אמו קראה לו בנה המופתי. לקהילתו, הוא היה השראה. ולעולם, לאחר מות הקדושים שלו, הוא הפך לסמל. הסרטונים הוויראליים של רגעי האחרונים – גופו בוער, אצבעו מורמת בשהאדה – זעזעו את מצפונם של מיליונים. סיפורו נדון בפרלמנטים, נכתב בעיתונים, נלחש בתפילות ברחבי היבשות. שעבאן, נער מעזה, הפך למראה לשתיקת האנושות.

שנה חלפה, אך הצער לא פחת. אם כבר, הפצע העמיק. כי בכל יום שאנו מתעוררים בלעדיו, אנו נזכרים לא רק בהיעדרו, אלא באכזריות שגנבה אותו. היינו אמורים לראות אותו עכשיו, בן 21, נכנס לבגרות, אולי מסיים את לימודיו, אולי מאורס, אולי נושא תקוות חדשות. במקום זאת, אנו רואים רק את הקבר שבו הוא שוכב לצד אמו ואחיו הקטן.

ואף על פי כן, שעבאן לא נעלם. הוא חי עם אדונו, נתמך בדרכים שאיננו יכולים לראות. זכרו חי בכל לב שמסרב לשכוח, בכל קול שזועק לצדק, בכל ילד בעזה שממשיך לחלום למרות הפצצות.

תהילה לקדושים

יהי רצון שאללה ירחם על נשמתו של שעבאן, על אמו עלאא, על אחיו הקטן עבד אל-רחמן, ועל כל אלה שנפלו. יהי רצון שיעניק להם את הדרגות הגבוהות ביותר בג'נת אל-פירדוס, בחברת הנביאים, הצדיקים, הישרים והקדושים. יהי רצון שירפא את לבות החיים, ויהפוך את הקרבתם לאור שמנחה אותנו לעבר צדק ושחרור.

"ואל תחשוב כי אלה שנהרגו בדרך של אללה מתים. להפך, הם חיים עם אדונם, מקבלים מחייה."

- סורת אל עימראן (3:169)

שעבאן, לא נשכח אותך. העולם עשוי להפנות את מבטו, אך אנו נושאים את שמך, את חיוךך, את חלומותיך. נתלשת מאיתנו באש, אך אורך זורח בהיר יותר מהחושך שניסה לבלוע אותך.